

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1943/2566

พนักงานอัยการจังหวัดนาทวีโจทก์ นาย ม.โจทก์ร่วม นาย ค. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.พ.พ. มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 46, ป.พ.พ. มาตรา 420

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 มีเจตนารมณ์ให้ผู้ได้รับความเสียหายในทางแพ่งได้รับความสะดวกรวดเร็วในการได้รับชดเชยค่าสินไหมทดแทนโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแพ่งเป็นอีกคดีหนึ่ง แม้พนักงานอัยการโจทก์ไม่ได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียหาย แต่โจทก์ร่วมได้ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถยนต์ 15,000 บาท อันเนื่องมาจากการกระทำในเหตุการณ์หรือกรรมเดียวกับความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามฟ้องของพนักงานอัยการ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า รถยนต์ของโจทก์ร่วมได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำในเหตุการณ์หรือกรรมเดียวกับความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิยื่นคำร้องขอเรียกค่าซ่อมรถยนต์เข้ามาในคดีอาญานี้ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 58, 80, 83, 91, 289, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ตรีของกลาง และนำโทษของจำเลยที่ 1 ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1431/2562 ของศาลชั้นต้น มาบวกเข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 1 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ ระหว่างพิจารณา นาย ม. ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่ารักษาพยาบาล 50,000 บาท ค่าขาดประโยชน์ในทางทำมาหาได้วันละ 325 บาท นาน 3 เดือน เป็นเงิน 29,250 บาท ค่าสินไหมทดแทนกรณีสูญเสียแขนซ้าย 300,000 บาท ค่าเสียหายทางจิตใจที่ต้องพิการ 300,000 บาท ค่าซ่อมรถยนต์ 15,000 บาท รวมเป็นเงิน 694,250 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำละเมิดถึงวันยื่นคำร้อง รวมเป็นเงิน 705,492.57 บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 694,250 บาท นับแต่วันถัดจากวันที่โจทก์ร่วมยื่นคำร้องไป จนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งว่า ไม่ได้กระทำความผิด จึงไม่ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4), 80, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดย

ไต่รตรองไว้ก่อน จำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับ ใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 1 ปี รวมทุกกระทงแล้วคงจำคุกจำเลยทั้งสอง ตลอดชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) เมื่อจำคุกจำเลยที่ 1 ตลอดชีวิตแล้ว จึงไม่ อาจนำโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ที่รอไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1431/2562 ของศาลชั้นต้น มา บวกกับโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ได้อีก ยกคำขอของโจทก์ในส่วนนี้ รับของกลาง ให้จำเลย ทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 694,250 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 24 ธันวาคม 2562 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมแก่โจทก์ร่วมโดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า ในส่วนของดอกเบี้ยให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระใน อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 24 ธันวาคม 2562 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และ อัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามที่พระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกิน อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ร่วมขอ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความ ไม่ได้ฎีกาโต้แย้งฟังได้ตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง ขณะโจทก์ร่วมขับรถยนต์อยู่บนถนนที่เกิดเหตุ มีคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วม กระสุนปืนถูก โจทก์ร่วมที่แขนซ้ายเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับอันตรายสาหัส ต้องตัดแขนซ้ายและพิการไป ตลอดชีวิตทั้งรถยนต์ของโจทก์ร่วมได้รับความเสียหาย ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจร่วมกันจับกุม จำเลยทั้งสองตามหมายจับ ชันสอบสวนพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยทั้งสองว่า ร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ร่วมกันพาอาวุธปืน ไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร และร่วมกัน พยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ โจทก์ร่วมรู้จักกับจำเลยทั้งสองมา ตั้งแต่เด็ก และไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกัน ในช่วงเกิดเหตุโจทก์ร่วมเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 3 ตำบลจะแหน อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ส่วนจำเลยทั้งสองเป็นลูกจ้างสำนักงาน องค์การบริหารส่วนตำบลจะแหนและพักอาศัยอยู่ที่บ้านนายยูนิห์ ซึ่งเป็น นายกองค์การบริหารส่วนตำบลจะแหน โจทก์ร่วมเคยแสดงตนเข้ามาขอตรวจสอบการดำเนินการ โครงการถมดินก่อสร้างตลาดนัดขององค์การบริหารส่วนตำบลจะแหน คืบเกิดเหตุโจทก์ร่วมขับ รถยนต์ออกจากบ้านนายหนิเล้าะ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 6 ตำบลทุ่งพอ อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับโจทก์ร่วม และเป็นญาติกับนายยูนิห์ เล่นมาตามถนนสาย 4085 มุ่งหน้า อำเภอสะบ้าย้อย ด้วยความเร็วประมาณ 50 ถึง 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง โดยลดกระจกด้านคนขับลง เพื่อสูบบุหรี่ บริเวณถนนที่เกิดเหตุเป็นถนนสาธารณะที่มีแสงไฟจากเสาไฟฟ้าเปิดในเวลากลางคืน ส่องสว่างตลอดเส้นทาง สำหรับข้อหาความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับ ใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต

และฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และโดยไม่มีเหตุสมควร ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นและลงโทษจำคุกจำเลย ทั้งสองไม่เกิน 5 ปี จึงต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยทั้งสองไม่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาในข้อหาทั้งสองดังกล่าว แม้ศาลชั้นต้นจะรับ ฎีกาทั้งสองข้อหามาก็เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ ข้อหาทั้งสองดังกล่าวจึงถึงที่สุดไป ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 คดีคงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลย ทั้งสองเป็นคนร้ายกระทำความผิดตามที่ศาลล่างทั้งสองมีคำพิพากษาต้องกันมาหรือไม่ ข้อนี้โจทก์ ร่วมเบิกความว่า คืบเกิดเหตุโจทก์ร่วมขับรถยนต์โดยใช้ความเร็ว 50 ถึง 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เมื่อ ถึงที่เกิดเหตุโจทก์ร่วมได้ยินเสียงรถจักรยานยนต์มาจากทางด้านหลังขับแซงขึ้นด้านขวาเทียบด้าน ข้าง โจทก์ร่วมเห็นจากกระจกข้างด้านขวามีผู้ชายสองคน ไม่ได้สวมใส่หมวกนิรภัย โจทก์ร่วมหัน ไปดูเห็นผู้ชายที่นั่งซ้อนท้ายใช้มือสองมือถืออาวุธปืนสั้นเล็งมาทางโจทก์ร่วม ส่วนคนขับรูปร่าง ใหญ่และศีรษะล้าน โจทก์ร่วมดึงเบาะนั่งให้เอนหลังแล้วใช้มือซ้ายจับพวงมาลัยแทน โจทก์ร่วม ได้ยินเสียงปืน 2 ถึง 3 นัด พร้อมกับเสียงกระจกแตก รู้สึกว่าถูกยิงที่แขนซ้ายโจทก์ร่วมเหยียบเบรก ให้รถหยุดจอดกลางถนน แต่ทำให้รถเสียหลักมาทางด้านซ้ายเล็กน้อย โจทก์ร่วมมือขวาจับ พวงมาลัยแทนเพราะมือซ้ายหักห้อยอยู่รถจักรยานยนต์ของคนร้ายแล่นเลยไปข้างหน้า แล้ว เลี้ยวซ้ายกลับมาจอดหันหน้าเข้าหารถของโจทก์ร่วมห่างประมาณ 10 เมตร โดยจอดริมถนนด้าน ซ้าย ขณะนั้นไฟหน้ารถของโจทก์ร่วมเปิดอยู่ และบริเวณดังกล่าวมีไฟถนนสาธารณะหลายดวงโดย รถจักรยานยนต์ของคนร้ายจอดอยู่ใต้ดวงไฟซึ่งติดอยู่ ข้างเสาไฟดังกล่าวมียางรถจักรยานยนต์ ตั้งอยู่และมีป้ายเขียนว่าร้านปะยาง ขณะนั้นคนร้ายที่นั่งซ้อนท้ายยังเล็งปืนมาที่โจทก์ร่วม และมี ลักษณะคล้ายเหนียวไถยิงโจทก์ร่วมแต่ปืนไม่ลั่น โจทก์ร่วมเหยียบคันเร่งรถที่แรกตั้งใจจะชนทั้งสอง คนแต่กลัวรถเสียหลักและไปต่อไปไม่ได้จึงเปลี่ยนใจขับหนีไปทางอำเภอสะบ้าย้อย โจทก์ร่วมเห็น คนร้ายทั้งสองคนอย่างชัดเจนและจำได้ว่า คนร้ายที่ขับรถจักรยานยนต์คือ จำเลยที่ 1 ส่วนคนร้าย ที่นั่งซ้อนท้ายคือ จำเลยที่ 2 เห็นว่า บริเวณที่เกิดเหตุมีแสงไฟจากไฟฟ้าสาธารณะ โจทก์ร่วมรู้จัก กับจำเลยทั้งสองมาก่อน พฤติการณ์ที่คนร้ายขับรถจักรยานยนต์มาประกบยิงแสดงว่าเป็นการยิงใน ระยะใกล้ โจทก์ร่วมถูกยิงมีบาดแผลกระสุนปืนเฉี่ยวหน้าอกขวา บ่งชี้ว่า เป็นการยิงในระยะ รถจักรยานยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับตีสถานที่เคียงข้างกับรถยนต์ที่โจทก์ร่วมขับอยู่ในระดับสายตาที่ โจทก์ร่วมสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน โจทก์ร่วมจึงดึงเบาะนั่งให้เอนหลังหลบจึงถูกกระสุนปืน เฉี่ยวหน้าอกขวาและถูกแขนซ้ายจนหักห้อยมีบาดแผลตามใบชั้นสูตรบาดแผลของแพทย์ โรงพยาบาล ส. มิใช่เป็นการยิงแนวทแยง โดยโจทก์ร่วมต้องหันกลับไปมองดังที่จำเลยทั้งสอง กล่าวอ้างในฎีกา หลังจากถูกยิงแล้วโจทก์ร่วมมีความคิดที่จะเหยียบคันเร่งขับรถยนต์ชน รถจักรยานยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับ แสดงว่าโจทก์ร่วมยังมีสติไม่ได้ตื่นตระหนกตกใจกลัว ส่วนที่จำเลย ที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์เลี้ยวซ้ายกลับมาจอดหันหน้าเข้าหารถของโจทก์ร่วมโดยยังไม่หลบหนีไป จากที่เกิดเหตุก็เพราะต้องการยิงซ้ำ แต่เนื่องจากกระสุนปืนไม่ลั่น เมื่อโจทก์ร่วมเคยเห็นหน้าและ รู้จักกับจำเลยทั้งสองมาก่อน ประกอบกับที่เกิดเหตุมีแสงสว่างและโจทก์ร่วมมีระยะเวลาพอสมควร จึงเชื่อว่า โจทก์ร่วมสามารถมองเห็นและจดจำจำเลยทั้งสองได้ ส่วนที่โจทก์ร่วมไม่ได้บอกแก่นางอา รยา ภริยาของโจทก์ร่วมว่าคนร้ายเป็นใคร ก็ได้ความจากพันตำรวจตรีกิตติพัฒน์ พนักงานสอบสวน เบิกความว่า คืบเกิดเหตุขณะโจทก์ร่วมอยู่ที่โรงพยาบาล ส. โจทก์ร่วมได้พบกับเจ้าพนักงานตำรวจ ชุดสืบสวนและบอกว่าโจทก์ร่วมรู้จักคนที่ยิง แต่ยังไม่ได้ออกว่าเป็นใคร และปรากฏตามใบชั้นสูตร

บาดเจ็บของแพทย์ว่า คืบเกิดเหตุแพทย์โรงพยาบาล ส. ส่งต่อโจทก์ร่วมไปรับการรักษาที่โรงพยาบาล ห. แสดงว่าขณะอยู่ที่โรงพยาบาล ส. โจทก์ร่วมไม่มีเวลาที่จะพูดคุยกับภริยาของตน และเจ้าพนักงานตำรวจชุดสืบสวนจึงไม่ได้บอกว่าคนร้ายเป็นใคร แต่เมื่อแพทย์โรงพยาบาล ห. รักษาบาดเจ็บโจทก์ร่วมพันชิตอันตรายแล้วโจทก์ร่วมก็ได้บอกทันทีแก่นายพินิจ ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านของโจทก์ร่วม ร้อยตำรวจเอกบัญญัติ เจ้าพนักงานตำรวจผู้สืบสวนและพันตำรวจตรีกิตติพิพัฒน์ พนักงานสอบสวนว่า จำเลยทั้งสองเป็นคนร้ายมีชื่อความทำนองเดียวกับที่โจทก์ร่วมเบิกความสำหรับหัวกระสุนปืน 2 หัว และชิ้นส่วนตะกั่ว 4 ชิ้น ก็ปรากฏตามรายงานการตรวจพิสูจน์ ว่า ใช้ยิงมาจากปืนกระบอกเดียวกัน ดังนี้ คำเบิกความของโจทก์ร่วมสมเหตุผลมีน้ำหนักมั่นคงเชื่อได้ว่าโจทก์ร่วมจดจำคนร้ายได้ว่าเป็นจำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์มีจำเลยที่ 2 นั่งซ้อนท้ายใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วม ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า คำเบิกความโจทก์ร่วมเป็นพริศ ไม่น่าเชื่อถือ โจทก์ร่วมมีข้อขัดแย้งกับผู้มีอิทธิพลหลายกลุ่ม การถูกลอบยิงเป็นการกระทำของบุคคลอื่น โจทก์ร่วมจดจำคนร้ายไม่ได้เลยกลับแก้จำเลยทั้งสองที่เป็นผู้ได้บังคับบัญชานายยูนิห์ นั้นฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า จำเลยทั้งสองถูกคุมขังมาโดยตลอด พยายามประสานให้ญาตินำนางคอตัม และนายอิสรรดาไปพบพนักงานสอบสวนเพื่อยืนยันฐานที่อยู่ของจำเลยทั้งสอง แต่พนักงานสอบสวนแจ้งว่าค่อยไปให้การในชั้นศาล ซึ่งในทางปฏิบัติพนักงานสอบสวนจะรวบรวมพยานหลักฐานฝ่ายผู้เสียหายเป็นหลักมากกว่าที่จะดำเนินการรวบรวมข้อเท็จจริงพยานหลักฐานของฝ่ายผู้ต้องหาหรือจำเลย จำเลยทั้งสองจึงต้องนำพยานทั้งสองมาเบิกความในชั้นพิจารณาเพื่อขอความเป็นธรรมจากศาล ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ไม่ได้อ้างนางคอตัมเสียตั้งแต่ในชั้นสอบสวน เป็นข้อวินิจฉัยที่คลาดเคลื่อน นั้น เห็นว่า เมื่อพนักงานตำรวจกิตติพิพัฒน์พนักงานสอบสวนมาเบิกความเป็นพยานโจทก์และโจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองไม่ได้ถามค้านถึงข้อเท็จจริงตามที่อ้างมาในฎีกา ข้ออ้างตามฎีกาจำเลยทั้งสองเป็นการเลื่อนลอย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยว่า ข้ออ้างฐานที่อยู่ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น แล้วพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ประการสุดท้ายที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า จำเลยทั้งสองไม่จำต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในส่วนแบ่งแก่โจทก์ร่วม นั้น เห็นว่า คดีส่วนแบ่งนี้ โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนอันเนื่องมาจากการกระทำของจำเลยทั้งสองในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 ซึ่งคดีอาญาพนักงานอัยการโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน คดีส่วนแบ่งโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอเรียกค่าเสียหายแก่ร่างกายและค่าซ่อมรถยนต์ของโจทก์ร่วมอันเนื่องมาจากการทำความผิดของจำเลยทั้งสองดังกล่าว กรณีจึงเป็นคดีแบ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ในการพิพากษาคดีส่วนแบ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 เมื่อข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาว่า จำเลยที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์ มีจำเลยที่ 2 นั่งซ้อนท้ายใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วมขณะขับรถจักรยานยนต์ กระสุนปืนทะลุกระจกและตัวรถถูกโจทก์ร่วมที่แขนซ้ายเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับอันตรายสาหัส ต้องตัดแขนซ้ายและพิการไปตลอดชีวิต และรถยนต์ของโจทก์ร่วมได้รับความเสียหาย ถือได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดแก่ร่างกายและทรัพย์สินของโจทก์ร่วมจากเหตุการณ์หรือกรรมเดียวกัน จำเลยทั้งสองต้องร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้นแก่โจทก์ร่วม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 และมาตรา 432 ที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้จำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่ร่างกาย

โจทก์ร่วมมานั้น ชอบแล้ว ส่วนค่าเสียหายแก่ทรัพย์สินที่เป็นค่าซ่อมรถยนต์ของโจทก์ร่วมนั้น มีปัญหาว่า คดีนี้พนักงานอัยการโจทก์ไม่ได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐาน ทำให้เสียทรัพย์ซึ่งเกิดแก่รถยนต์ของโจทก์ร่วมมาด้วย โจทก์ร่วมชอบที่จะยื่นคำร้องขอให้บังคับ จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วนค่าซ่อมรถยนต์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 ได้หรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า รถยนต์ของโจทก์ร่วมได้รับความเสียหายเกิดจากการกระทำในเหตุการณ์หรือกรรมเดียวกับความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนที่พนักงานอัยการโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสอง ถือเป็นการกระทำละเมิดในเหตุการณ์หรือกรรมเดียวกัน คดีนี้โจทก์ร่วมใช้สิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสอง ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์จะช่วยให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายในทางแพ่ง ได้รับความสะดวกรวดเร็วในการได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแพ่งเป็นอีกคดีหนึ่ง ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญาจะได้เสร็จสิ้นไปในคราวเดียวกัน โดยให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายยื่นคำร้องเข้ามาในคดีอาญาดังที่ปรากฏในหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 24) พ.ศ. 2548 ความว่า เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากการดำเนินคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัญญัติให้พนักงานอัยการมีเพียงอำนาจในการเรียกทรัพย์สินหรือราคาแทนผู้เสียหายในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์บางประเภท เท่านั้นผู้เสียหายซึ่งได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดของจำเลยต้องไปดำเนินคดีส่วนแพ่งเพื่อเรียกค่าสินไหมทดแทนอื่นด้วยตนเอง และต้องเสียค่าธรรมเนียมในการเรียก ค่าสินไหมทดแทนอันเป็นภาระยิ่งขึ้นให้แก่ผู้เสียหาย ดังนั้น สมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาให้ผู้เสียหายมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในคดีอาญาทุกประเภทที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ต่อเนื่องไปได้เพื่อให้การพิจารณาคดีส่วนแพ่ง เป็นไปโดยรวดเร็ว รวมทั้งยกเว้นค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินคดีดังกล่าวเพื่อลดภาระให้แก่ผู้เสียหาย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ ดังนี้ แม้พนักงานอัยการโจทก์จะไม่ได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์มาด้วย แต่โจทก์ร่วมก็ได้ยื่นคำร้องขอให้บังคับ จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรถยนต์ 15,000 บาท คำร้องของโจทก์ร่วมดังกล่าวแสดงโดยแจ้งชัดถึงความเสียหายของรถยนต์โจทก์ร่วมที่ได้รับอันเนื่องมาจากการกระทำในเหตุการณ์หรือกรรมเดียวกับความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและไม่ขัดหรือแย้งกับคำฟ้องในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ทั้งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 ก็บัญญัติเพียงว่า ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนก็ได้ ไม่ได้บัญญัติถึงขนาดเป็นเงื่อนไขว่า ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาได้เฉพาะค่าสินไหมทดแทนในความผิดที่พนักงานอัยการโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษเท่านั้น ดังนี้ เมื่อข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาว่า รถยนต์ของโจทก์ร่วมได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำในเหตุการณ์หรือกรรมเดียวกับความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ แม้พนักงานอัยการโจทก์จะไม่ได้ฟ้องขอให้ลงโทษในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ โจทก์ร่วมก็มีสิทธิยื่นคำร้องขอเรียกค่าซ่อมรถยนต์เข้ามาในคดีอาญานี้ได้ ที่ศาลล่างทั้งสองกำหนด

คำสั่งใหม่ทดแทนให้จำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบค่าใช้จ่ายค่าธรรมเนียมแก้โจทก์รวมมานั้น ชอบแล้ว
ฎีกาจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

องค์คณะ

เมธี ประจงการ · เรวัตร สกุลคล้าย · เขต กวีบริบูรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1943/2566>